

NUMĂR GRILĂ: 1

Facultatea de Drept
EXAMEN DE LICENȚĂ - 28 IUNIE 2021 - PROBA 1
"Instituții fundamentale în dreptul privat și dreptul public"

1. Cererea de anulare a unui contract de tranzacție poate fi admisă dacă se invocă drept motiv:

- a) disproporția între prestații cauzată de leziune;
- b) încheierea sa pentru executarea unui act anulabil, dacă partea care cere anularea tranzacției nu cunoștea cauza de anulabilitate la data încheierii tranzacției;
- c) eroarea de drept asupra chestiunilor ce constituie obiectul neînțelegerii părților.

2. Anularea unui contract de depozit pe motiv că A a constatat că spațiul ce i-a fost pus la dispoziție de către B nu prezenta caracteristicile tehnice necesare pentru conservarea bunurilor depozitate:

- a) este admisibilă dacă A dovedește că aprecierea greșită pe care a făcut-o cu privire la calitățile esențiale ale spațiului este scuzabilă, iar B știa că această caracteristică este determinantă în raport cu natura bunurilor depozitate;
- b) îi dă dreptul lui A să pretindă restituirea prețului plătit numai pentru perioada rămasă din cea convenită, chiar dacă bunurile au fost depozitate pentru o anumită perioadă până la data anulării;
- c) îi dă dreptul lui A de a pretinde obligarea lui B la plata de daune-interese pentru acoperirea prejudiciului suferit prin deteriorarea bunurilor.

3. Minorul de 15 ani poate încheia personal și singur următoarele acte, fără vreo aprobare, încuviințare sau autorizare:

- a) un contract de asigurare a unui bun, la cel mai bun preț de pe piață;
- b) recunoașterea paternității unui copil din afara căsătoriei urmată de căsătoria cu celălalt părinte al copilului recunoscut;
- c) acceptarea unei oferte de donație.

4. Desființarea unui act pe motiv de incapacitate de exercițiu:

- a) obligă partea ce nu are capacitate de exercițiu deplină la restituire doar în limita folosului realizat, apreciat la data încheierii actului;
- b) face ca minorul să fie ținut la restituirea integrală a bunului primit în depozit, chiar dacă imposibilitatea restituirii se datorează unui caz fortuit;
- c) poate fi refuzată dacă minorul, cu prilejul încheierii actului anulabil, a exercitat manopere dolosive pentru inducerea în eroare a cocontractantului asupra stării sale de minoritate.

5. Este valabilă convenția părților prin care stabilesc ca:

- a) termenul de prescripție pentru exercitarea acțiunii asiguratului împotriva asiguratorului pentru plata indemnizației de asigurare să fie de un an;
- b) termenul de prescripție privind acțiunea în despăgubire pentru o faptă ce constituie și infracțiune să fie redus la 2 ani;
- c) termenul de prescripție privind acțiunea confesorie de uzufruct să fie prelungit cu 20 de ani față de cel prevăzut de lege.

6. La data de 10 martie 2012, autoturismul condus de A a fost avariat din culpa lui B. Asiguratorul C l-a despăgubit pe asiguratul A în data de 5 octombrie 2013 în baza poliței de asigurare facultativă. Acțiunea introdusă de către C împotriva lui B în data de 17 mai 2016 va putea fi considerată:

- a) prescrisă, deoarece termenul special de 2 ani aplicabil în materia asigurărilor a fost depășit;
- b) introdusă în termenul general de prescripție, care se socotește de la data când societatea de asigurări a despăgubit victima;
- c) prescrisă, dacă se dovedește că societatea de asigurări a fost informată de către organele de poliție cu privire la identitatea autorului prejudiciului din data de 12 februarie 2013.

7. La data de 15.08.2014, A cumpără de la B, în vârstă de 17 ani, un ceas valoros, achitând prețul de catalog. La data de 13.02.2016, A îl notifică pe B, somându-l să confirme actul anulabil sau să introducă acțiunea în anulare. Prin cererea de chemare în judecată introdusă la 14.08.2017, B solicită anularea contractului și restituirea bunului vândut, cu daune interese, arătând că refuză să confirme vânzarea. În apărare, A invocă prescripția dreptului la acțiune și în subsidiar, decăderea din dreptul de a cere anularea vânzării. Instanța:

- a) va admite acțiunea în anularea vânzării;
- b) va respinge acțiunea în anularea vânzării, considerând împlinită prescripția extinctivă;
- c) va constata că reclamantul B este decăzut din dreptul de a cere anularea vânzării și va respinge acțiunea.

8. Este imprescriptibilă extinctiv:

- a) acțiunea în constatarea caracterului ilicit al faptei săvârșite, prin care s-a adus o atingere unor drepturi nepatrimoniale, dacă tulburarea pe care a produs-o subzistă;
- b) acțiunea prin care persoana vătămată solicită obligarea autorului faptei ilicite la plata de despăgubiri pentru acoperirea prejudiciului nepatrimonial cauzat;
- c) acțiunea în declararea caracterului simulat al actului secret față de cel public.

9. În cazul în care prescripția nu a fost invocată în fața primei instanțe de debtor:

- a) acesta va fi decăzut din dreptul de a invoca prescripția în fața instanței de apel;
- b) se prezumă că acesta a renunțat la dreptul de a invoca prescripția;
- c) invocarea acesteia de către fideiusori în fața primei instanțe va fi lipsită de efecte.

10. Sunt valabile convențiile prin care părțile stabilesc termene de decădere privind:

- a) exercitarea dreptului de renunțare la un contract încheiat, în măsura în care nu a fost executat;
- b) exercitarea facultății de alegere a unei prestații dintre cele alternative stabilite în cazul obligației cu pluralitate de subiecte;
- c) exercitarea dreptului de a formula o cerere de delimitare a proprietăților învecinate prin fixarea unor borne de hotar.

11. Introducerea unei cereri de chemare în judecată după împlinirea termenului de prescripție extinctivă are drept consecință:

- a) respingerea cererii, dacă instanța constantă din oficiu că nu au intervenit cauze de întrerupere sau de suspendare a cursului prescripției;
- b) respingerea cererii, în măsura în care cel împotriva căruia curge prescripția invocă aceasta pe cale de excepție;
- c) admiterea cererii, în măsura în care reclamantul face dovada temeiniciei pretențiilor sale și a faptului că depășirea termenului de prescripție s-a datorat unei împrejurări care l-a împiedicat să facă acte de întrerupere.

12. Se încadrează în categoria excepțiilor de la opozabilitatea față de terți a efectelor contractului:

- a) stipulația pentru altul;
- b) promisiunea faptei altuia;
- c) simulația.

13. Actul juridic încheiat de către o persoană pusă sub interdicție poate fi anulat pentru lipsa capacității de exercițiu numai dacă:

- a) după rămânerea definitivă a hotărârii de punere sub interdicție au fost îndeplinite formele de publicitate prevăzute de Codul de procedură civilă;
- b) se face dovada că punerea sub interdicție, chiar supusă formelor de publicitate, i-a fost adusă la cunoștință cocontractantului de către o terță persoană;
- c) se face dovada lipsei de discernământ a persoanei puse sub interdicție la data încheierii actului cu o terță persoană de bună-credință, anterior transcrierii hotărârii de punere sub interdicție.

14. Dacă cererea de chemare în judecată este formulată după împlinirea termenului de prescripție extinctivă, atunci:

- a) instanța poate invoca din oficiu excepția prescripției dreptului la acțiune;
- b) dacă pârâtul nu invocă excepția prescripției acțiunii, cererea poate fi admisă dacă este întemeiată;
- c) dacă reclamantul formulează o cerere de repunere în termen, va începe să curgă o nouă prescripție de același fel.

15. Sunt efecte specifice ale neexecutării contractelor sinalagmatice:

- a) caducitatea și inopozabilitatea;
- b) excepția de neexecutare a contractului, rezoluțiunea (rezilierea) și riscul contractului;
- c) nulitatea absolută și nulitatea relativă.

16. Principiul relativității efectelor contractului presupune:

- a) contractul produce, ca regulă, efecte numai între părți, el neputând să profite sau să dauneze unor terțe persoane;
- b) îmbogățirea fără justă cauză este subînțeleasă în contractele sinalagmatice cu executare succesivă;
- c) una dintre părți nu poate să pună capăt efectelor actului juridic prin voința sa exclusivă.

17. În materia gestiunii de afaceri:

- a) geratul trebuie să fie străin de operația pe care gerantul o săvârșește în interesul său;
- b) gerantul nu trebuie să acționeze cu intenția de a gera în toate cazurile;
- c) actele de gestiune pot fi făcute cu titlu gratuit.

18. În virtutea atributului Jus abutendi (abusus) titularului dreptului de proprietate i se conferă:

- a) prerogativa de a culege fructele lucrului;
- b) prerogativa de a înstrăina lucrul sau de a constitui asupra lui drepturi reale în favoarea altor persoane;
- c) prerogativa de a utiliza lucrul.

19. Spre deosebire de rezoluțiune, rezilierea:

- a) nu presupune un contract sinalagmatic valabil încheiat;
- b) are în toate cazurile caracter judiciar;
- c) are ca efect doar încetarea efectelor viitoare ale contractului.

20. Despre autorul lucrării executate pe terenul altuia se poate reține că este de bună-credință:

- a) dacă ridică o construcție în lipsa sau cu nerespectarea autorizațiilor cerute de lege;
- b) în toate cazurile, este convins că deține un titlu de proprietate asupra terenului, cunoscând cauza de ineficacitate a titlului său;
- c) dacă se întemeiază fie pe cuprinsul cărții funciare în care, la data realizării lucrării, era înscris ca proprietar al imobilului, fie pe un mod de dobândire nesupus înscrierii în cartea funciară, dacă, în ambele cazuri, nu rezulta din cartea funciară și nu a cunoscut pe nicio altă cale viciul titlului său.

21. Cu privire la proprietarul fondului aservit se poate afirma că are la dispoziție următoarea acțiune în justiție:

- a) acțiunea confesorie pentru apărarea dreptului său;
- b) acțiunea negatorie de servitute;
- c) acțiunea în revendicare mobilă.

22. Regula instituită de art. 937 alin.1 C.Civil, în sensul că posesiunea de bună-credință valorează titlu de proprietate se aplică în privința:

- a) numai bunurilor imobile prin natura lor;
- b) bunurilor mobile corporale;
- c) bunurilor mobile care formează o universalitate.

23. Elementul intenționat (animus) presupune întotdeauna:

- a) acordul adevăratului proprietar;
- b) voința posesorului de a stăpâni bunul pentru altul;
- c) intenția posesorului de a exercita acte de stăpânire a bunului sub nume de titular al dreptului real.

24. În ipoteza în care minorul avea vârsta de 14 ani împliniți în momentul săvârșirii faptei ilicite sau se poate dovedi că a avut discernământ, victima:

- a) poate pretinde reparația numai de la minor nu și de la părinții săi;
- b) are facultatea de a pretinde reparația, fie de la minor, fie de la părinți;
- c) poate pretinde reparația numai de la părinți nu și de la minor.

25. Dacă suntem în prezenta proprietății comune pe cote-părți obișnuite sau temporare:

- a) fructele civile se cuvin coproprietarului care le-a perceput în mod abuziv;
- b) posesia exercitată de unul dintre coproprietari este, în principiu, o detenție;
- c) actele juridice de conservare pot fi efectuate numai cu consimțământul expres al tuturor coproprietarilor.

26. În cazul termenului suspensiv stipulat în favoarea debitorului:

- a) prescripția extinctivă începe să curgă de la data împlinirii termenului;
- b) creditorul este îndreptățit să refuze primirea plății înainte de scadență;
- c) creditorul nu este îndreptățit să ia măsuri conservatorii asupra patrimoniului debitorului său până la împlinirea termenului.

27. Oferta de donație:

- a) devine caducă în caz de incapacitate a destinatarului;
- b) poate fi acceptată de moștenitorii destinatarului;
- c) poate fi revocată cât timp ofertantul nu a luat la cunoștință de acceptarea destinatarului.

28. În materia moștenirii, dovada ultimului domiciliu al lui „de cuius” se face:

- a) cu orice mijloc de probă, întrucât este o situație de fapt;
- b) cu declarațiile succesibililor, în cadrul procedurii notariale succesoriale;
- c) doar cu certificatul de deces sau cu hotărârea judecătorească declarativă de moarte rămasă definitivă.

29. Persoana dispărută:

- a) este socotită ca lipsită de capacitate succesorală și, prin urmare, poate fi reprezentată succesoral la succesiunea autorului său;
- b) este socotită ca lipsită de vocație succesorală și, prin urmare, este considerată ca absentă din punct de vedere juridic la succesiunea autorului său;
- c) este considerată a fi în viață și prin urmare este titulara tuturor drepturilor succesoriale.

30. Mandatarul:

- a) este ținut să remită mandantului tot ceea ce a primit în temeiul împuternicirii sale, chiar dacă ceea ce a primit nu ar fi fost datorat mandantului;
- b) este obligat să execute mandatul cu diligența unui bun proprietar, dacă mandatul este cu titlu gratuit;
- c) nu poate denunța unilateral contractul, întrucât acesta este „intuitu personae”.

31. A, avocat înscris în Baroul Iași, a cumpărat de la B dreptul de proprietate asupra unui bun, drept care făcea obiectul unei acțiuni în revendicare, aflată pe rolul Judecătoriei Iași, la data vânzării. În această speță:

- a) vânzarea este valabilă dacă prețul este unul sincer și serios;
- b) vânzarea este lovită de nulitate relativă;
- c) vânzarea este valabilă dacă s-a realizat în vederea îndeplinirii unei creanțe care s-a născut înainte ca dreptul să fi devenit litigios.

32. Afirmația „o parte din patrimoniul defunctului se poate transmite prin moștenire testamentară, iar cealaltă parte prin moștenire legală”:

- a) este adevărată doar în lipsa moștenitorilor rezervatari din succesiunea lui „de cuius”;
- b) este adevărată doar în lipsa liberalităților care să fie imputabile prioritar asupra cotității disponibile;
- c) este general valabilă.

33. Dacă A continuă să utilizeze un imobil mai mult de un an de la expirarea contractului de locațiune, executându-și obligațiile în acest timp, iar B, locatorul, îi interzice recent accesul în imobil prin schimbarea yalelor, atunci:

- a) A poate cere rezilierea contractului, cu daune interese;
- b) A poate să introducă doar o acțiune în daune, întrucât între el și B nu mai există un contract de locațiune valabil;
- c) A poate să introducă o acțiune posesorie în reintegrare împotriva lui B.

34. Codul civil 2009:

- a) reglementează în mod distinct și expres situația comorienților;
- b) nu reglementează în mod distinct și expres situația comorienților;
- c) reglementează în mod distinct și expres doar situația codecedaților.

35. Insolvabilitatea cumpărătorului, dacă intervine între momentul încheierii contractului și scadența obligației de plată a prețului, nu conferă vânzătorului dreptul:

- a) de a solicita rezoluțiunea vânzării;
- b) de a suspenda obligația de predare a bunului;
- c) de a invoca excepția de neexecutare a contractului;

36. Acțiunea în declararea nedemnității judiciare pentru fapta de a ascunde cu rea-credință testamentul defunctului trebuie introdusă:

- a) sub sancțiunea prescripției, în termen de un an de la data deschiderii succesiunii, ca regulă generală;
- b) sub sancțiunea decăderii, în termen de șase luni de la data deschiderii succesiunii, ca regulă generală;
- c) sub sancțiunea decăderii, în termen de un an de la data deschiderii succesiunii, ca regulă generală.

37. Cota succesorală a soțului supraviețuitor este de:

- a) trei sferturi din moștenire, dacă vine în concurs fie cu ascendenții ordinari, fie cu colaterali ordinari ai defunctului;
- b) un sfert din moștenire, dacă vine în concurs numai cu părinții defunctului;
- c) o treime din moștenire, dacă vine în concurs cu doi descendenți ai defunctului.

38. Tranzacția:

- a) poate fi încheiată asupra acțiunii penale derivând din săvârșirea unui delict;
- b) în lipsa unei stipulații contrare, nu poate fi desființată în parte;
- c) poate fi anulată pentru leziune.

39. În materia probelor în procesul civil:

- a) instanța nu poate reveni asupra unor probe încuviințate;
- b) instanța poate încuviința și alte probe pe lângă cele solicitate de părți, chiar dacă acestea se împotrivesc;
- c) prin căile de atac părțile sunt îndreptățite să invoce, drept motiv de nelegalitate a hotărârii, omisiunea instanței de a ordona din oficiu probe pe care părțile nu le-au propus și administrat în condițiile legii.

40. În ceea ce privește renunțarea la judecată:

- a) aceasta poate fi făcută de către reclamant sau pârât, fie verbal în ședință, fie prin cerere scrisă;
- b) instanța se va pronunța asupra cererii prin hotărâre care poate fi atacată cu recurs, cu excepția celei pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, care este definitivă;
- c) instanța va lua act de aceasta numai dacă s-a făcut prin act autentic.

41. Renunțarea la judecată:

- a) se poate face de către reclamant la primul termen la care părțile sunt legal citate sau ulterior acestui moment numai cu acordul expres sau tacit al pârâtului;
- b) se constată prin încheiere supusă recursului, care va fi judecat de instanța ierarhic superioară celei care a luat act de renunțare;
- c) afectează și cererile incidentale.

42. Sesizarea instanței:

- a) în cazul dezbaterii procedurii succesoriale presupune ca reclamantul să depună o încheiere emisă de notarul public cu privire la verificarea evidențelor succesoriale prevăzute de Codul civil și de lege;
- b) se poate face numai după îndeplinirea unei proceduri prealabile, indiferent dacă legea prevede sau nu în mod expres aceasta;
- c) în cazul procedurii succesoriale presupune ca reclamantul să depună o încheiere emisă de notarul public privind eșuarea încercării de dezbaterie a succesiunii pe calea procedurii necontencioase notariale.

43. Îndreptarea, lămurirea, înlăturarea dispozițiilor contradictorii sau completarea hotărârii:

- a) poate fi cerută și pe calea apelului sau recursului;
- b) poate fi cerută pe calea revizuirii și contestației în anulare, precum și a contestației la titlu privind întinderea și înțelesul dispozitivului;
- c) nu poate fi cerută pe calea apelului și recursului.

44. În cazul în care cererea de chemare în judecată este formulată de o persoană lipsită de calitate procesuală activă:

- a) cererea va fi anulată;
- b) cererea va fi respinsă;
- c) cererea va fi declarată inadmisibilă.

45. Excepția lipsei capacității procesuale de folosință:

- a) poate fi invocată numai de către partea adversă;
- b) poate fi acoperită prin introducerea în cauză a succesorilor persoanei a cărei existență a încetat;
- c) atrage nulitatea absolută a actelor de procedură, neputând fi acoperită în nici un mod.

46. Condițiile de exercitare a acțiunii civile sunt:

- a) capacitatea procesuală, calitatea procesuală, existența unui drept subiectiv legal și actual, justificarea unui interes legitim;
- b) părțile, obiectul și cauza;
- c) formularea unei pretenții, cauza juridică și justificarea unui interes.

47. Acțiunea în constatarea existenței sau inexistenței unui drept:

- a) poate fi primită oricând dacă este promovată de o persoană care justifică un interes;
- b) este o acțiune de sine stătătoare;
- c) nu poate fi primită dacă partea poate cere realizarea dreptului pe orice altă cale legală.

48. În cazul excepțiilor procesuale absolute:

- a) instanța poate uni excepția cu fondul atunci când soluționarea excepției face necesară administrarea unor probe;
- b) se pune în discuție însuși fondul pretenției deduse judecății;
- c) normele de procedură a căror încălcare este invocată sunt de ordine publică.

49. Spre deosebire de cererea confesorie, cererea posesorie:

- a) este o acțiune reală;
- b) poate fi atât mobilă cât și imobilă;
- c) nu apără un dezmembrământ al dreptului de proprietate.

50. Încheierea prin care s-a dispus suspendarea judecării cauzei:

- a) poate fi atacată cu recurs pe toată durata suspendării, cu excepția celei pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție;
- b) poate fi atacată cu recurs în 5 zile de la pronunțare, cu excepția celei pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție;
- c) nu este supusă nici unei căi de atac.

51. Prezintă întotdeauna caracter facultativ:

- a) pronunțarea soluției de renunțare la aplicarea pedepsei, în condițiile prevăzute de art. 80-82 C. pen.;
- b) stabilirea obligațiilor pe durata tuturor termenelor de supraveghere a instituțiilor de individualizare a răspunderii penale (a pedepsei);
- c) dispunerea pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi, spre deosebire de cazul pedepsei complementare a degradării militare.

52. Nu este adevărat că:

- a) grațierea individuală vizează, în caz de concurs de infracțiuni, pedeapsa rezultantă, în timp ce grațierea colectivă se raportează doar la fiecare pedeapsă individual stabilită pentru fiecare dintre infracțiunile concurente în parte;
- b) avertismentul nu reprezintă o sancțiune penală, deși instanța care dispune renunțarea la aplicarea pedepsei este obligată să îl dispună corelativ acestei soluții procesual-penale;
- c) este imposibil a se grația individual o pedeapsă cu amenda, indiferent de identitatea infractorului condamnat la această pedeapsă pecuniară.

53. Sub aspectul naturii juridice:

- a) participația penală constituie o formă de manifestare a unității faptice și o cauză de agravare a răspunderii penale (în condițiile prevăzute de lege);
- b) o infracțiune continuă succesivă este o formă de unitate legală de infracțiune, trebuind să existe cel puțin două acțiuni sau inacțiuni săvârșite în condițiile legii;
- c) așa-numita unitate naturală colectivă este o formă de manifestare a infracțiunii deviate, produsă prin devierea acțiunii de la subiectul pasiv vizat asupra unei colectivități.

54. Sub aspectul naturii juridice:

- a) instituția suspendării executării pedepsei sub supraveghere nu reprezintă o formă de individualizare execuțională (administrativă) a unei pedepse privative de libertate;
- b) anularea, respectiv revocarea, constituie sancțiuni incidente (și) în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere, prima fiind determinată de motive ulterioare acordării beneficiului acestei instituții, iar a doua de motive anterioare acordării ei;
- c) renunțarea la aplicarea pedepsei este o cauză de impunitate specifică doar infractorului major, căci minorii răspunzători penal sunt sancționați prin măsuri educative.

55. Prezintă caracter obligatoriu:

- a) revocarea renunțării la aplicarea pedepsei, în cazul comiterii unei noi infracțiuni în termenul de 2 ani de după aplicarea avertismentului;
- b) acceptarea grațierii individuale acordate ca efect al cererii formulate de către avocatul condamnatului-beneficiar al acestui act de clemență;
- c) neaplicarea detenției pe viață (în condițiile prevăzute de lege), caz în care această pedeapsă se transformă în sancțiunea închisorii, pe o durată de 30 de ani, la care se adaugă și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării unor drepturi pe o durată de 5 ani.

56. Nu este adevărat că:

- a) circumstanțele privitoare la faptă se răsfrâng asupra autorului și a participanților numai în măsura în care aceștia le-au cunoscut sau le-au prevăzut;
- b) există o ordine de verificare a întrunirii trăsăturilor esențiale ale infracțiunii, în cadrul căreia verificarea antijuridicității se impune a fi realizată anterior verificării imputabilității, dar ulterior verificării tipicității (cel puțin sub forma tipicității obiective);
- c) o infracțiune complexă intenționată comisă în mod continuat se poate sancționa prin aplicarea unui spor obligatoriu și fix de pedeapsă.

57. Prezintă caracter facultativ:

- a) revocarea tuturor măsurilor de individualizare a răspunderii penale (a pedepsei) care se dispun prin hotărâri de sine-stătătoare ale instanței penale (tipuri de hotărâri care sunt prevăzute drept soluții autonome ale acțiunii penale în faza de judecată);
- b) revocarea măsurii amânării aplicării unei pedepse care a fost dispusă pentru o infracțiune de amenințare, atunci când pe durata termenului de supraveghere se comite o ucidere din culpă, descoperită în acel termen, chiar dacă pentru această infracțiune hotărârea de condamnare se pronunță ulterior împlinirii termenului de supraveghere (cele două infracțiuni astfel comise fiind concurente);
- c) instituția neaplicării detențiunii pe viață, spre deosebire de instituția înlocuirii acestei pedepse principale, atunci când infractorul a împlinit vârsta de 65 de ani.

58. Este adevărat că:

- a) munca remunerată în folosul comunității este o sancțiune principală autonomă de drept penal, a cărei dispunere este uneori facultativă, alteori obligatorie;
- b) se pronunță încetarea procesului penal pe motivul intervenției unei amnistii postcondamnatorii, cu excepția cazului în care făptuitorul solicită continuarea procesului penal pentru a obține o hotărâre de achitare;
- c) atunci când pedeapsa amenzii se adaugă pedepsei închisorii, amenda penală se execută chiar dacă executarea pedepsei închisorii a fost suspendată sub supraveghere.

59. Nu este adevărat că:

- a) legătura mijloc-scop caracterizează orice infracțiune complexă, iar legătura antecedentă-rezultat caracterizează orice infracțiune progresivă;
- b) atipicitatea subiectivă are în vedere săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală cu o altă formă de vinovăție decât aceea anume solicitată de legiuitor pe latura subiectivă a conținutului infracțiunii;
- c) o infracțiune progresivă, comisivă și de rezultat, este aptă de săvârșire pe caz concret prin omisiune.

60. Spre deosebire de:

- a) excesul scuzabil de legitimă apărare, care este o formă de exces intensiv, excesul neimputabil de stare de necesitate este o formă de exces extensiv;
- b) împiedicarea săvârșirii infracțiunii, care este posibilă atât în cazul tentativei perfecte cât și al celei imperfecte, împiedicarea producerii rezultatului este posibilă numai în cazul tentativei perfecte;
- c) participația proprie intenționată, în cazul căreia funcționează sistemul de diversificare legală de pedeapsă, în cazul participației proprii din culpă funcționează sistemul de parificare legală de pedeapsă.

61. Este adevărat că:

- a) trăsătura esențială a infracțiunii reprezentată de caracterul nejustificat al faptei este denumită în doctrină și reproșabilitate, fiind înlăturată prin reținerea existenței cauzelor de atipicitate (obiectivă sau subiectivă);
- b) reprezintă condiții generale cerute pentru existența infracțiunii continue: săvârșirea la diferite intervale de timp, de către același subiect activ, a mai multor acțiuni / inacțiuni omogene din punct de vedere juridic, în baza aceleiași rezoluții infracționale;
- c) dacă actele îndeplinite până în momentul desistării, al împiedicării producerii rezultatului ori al împiedicării săvârșirii infracțiunii constituie o altă infracțiune, atunci legea prevede că persoanei care le-a comis i se aplică pedeapsa pentru această infracțiune.

62. Spre deosebire de:

- a) o infracțiune simplă, care se poate comite cu orice formă de vinovăție, o infracțiune progresivă se poate comite cu orice formă de vinovăție;
- b) infracțiunea continuă permanentă, care este o formă a unității naturale de infracțiune, infracțiunea de simplă repetare este o formă de manifestare a infracțiunii de obicei (unitate legală);
- c) infracțiunile comisive prin omisiune, infracțiunile omisive prin comisiune sunt expres reglementate de către legiuitorul penal actual.

63. Sub aspectul naturii juridice:

- a) renunțarea la aplicarea pedepsei și amânarea aplicării pedepsei reprezintă instituții cu natură juridică mixtă, deopotrivă substanțială (materială) și formală (procesual-penală);
- b) circumstanța atenuantă a depășirii limitelor legitimei apărări evidențiază o formă de manifestare a unui exces extensiv de legitimă apărare, determinat de temere sau tulburare provocată de atac;
- c) anularea și revocarea amânării aplicării pedepsei sunt sancțiuni penale specifice, care cunosc atât ipoteze de dispunere obligatorie, cât și facultativă.

64. Prezintă caracter obligatoriu:

- a) atât revocarea amânării aplicării pedepsei cât și pronunțarea soluției de condamnare pentru noua infracțiune, în ipoteza săvârșirii unei noi infracțiuni intenționate în termenul de supraveghere al amânării aplicării pedepsei (în condițiile legii);
- b) dispunerea pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi în cazul unui persoane care a comis o tentativă la infracțiunea de omor calificat (infracțiune pentru a cărei formă consumată legea prevede pedeapsa detențiunii pe viață sau închisoarea de la 15 la 25 de ani și interzicerea exercitării unor drepturi), situație în care această sancțiune secundară se va dispune pe o perioadă de la 6 luni la 2 ani și 6 luni;
- c) reținerea unei circumstanțe agravante legale în cazul unei persoane care a comis o infracțiune (oricare) în timpul unei calamități, al unei stări de asediu sau de urgență, caz în care limitele speciale ale pedepsei prevăzute de lege se pot majora cu jumătate.

65. Nu este posibil, în nicio situație:

- a) a se reține comiterea în coautorat a unei infracțiuni complexe, intenționate, săvârșită în mod continuat;
- b) ca o formă de unitate naturală de infracțiune să se comită, în concret, într-o formă specifică unității legale;
- c) a se conferi efecte in personam unei cauze justificative generale sau speciale.

66. De lege lata:

- a) infracțiunea de obicei nu este o cauză generală de agravare a răspunderii penale, deși reprezintă o infracțiune de durată care se consideră - de regulă - săvârșită la momentul epuizării;
- b) forma de vinovăție a culpei se clasifică în culpă cu prevedere (în cazul infracțiunilor comisive) sau culpă fără prevedere (în cazul infracțiunilor omisive), iar, după un alt criteriu, în culpă repentină sau preordinată (după cum există sau nu factor intelectual);
- c) legiuitorul nu definește în mod expres noțiunea de săvârșirea unei infracțiuni, dar prevede expres instituția participației impropriei.

67. De lege lata:

- a) sunt cauze cu aceeași natură juridică, lipsite de caracter real: excesul neimputabil și excesul scuzabil de legitimă apărare / stare de necesitate;
- b) individualizarea răspunderii penale (a pedepsei) pentru infractorul major poate conduce instanța la rezolvarea cauzei penale și prin alte soluții decât aceea a condamnării inculpatului;
- c) atât suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, cât și amânarea aplicării pedepsei, în cazul persoanei supravegheate, reprezintă cauze / instituții de individualizare care se dispun printr-o hotărâre de condamnare (prin care s-a aplicat, respectiv prin care s-a stabilit pedeapsa).

68. Potrivit Codului penal actual:

- a) sunt definite expres actele de pregătire, vinovăția și formele unității legale de infracțiune;
- b) sistemul absorbției este reglementat în privința sancționării tuturor formelor pluralității de infractori prevăzute expres de lege (referitor la aplicarea pedepsei principale);
- c) atât legitima apărare, cât și starea de necesitate și cazul fortuit produc efecte asupra tuturor participanților.

69. Infracțiunea de încăierare (art. 198 Cod penal):

- a) poate fi comisă în coautorat;
- b) este susceptibilă de tentativă;
- c) nu are obiect material.

-
- 70. Infracțiunea de distrugere ce are ca obiect material un înscris sub semnătură privată ce servește la dovedirea unui drept de natură patrimonială [art. 253 alin. (2) Cod penal], se reține:**
- numai atunci când înscrisul sub semnătură privată aparține în întregime altei persoane;
 - atunci când înscrisul sub semnătură privată aparține, în tot sau în parte, altei persoane;
 - și atunci când înscrisul sub semnătură privată aparține în întregime făptuitorului.
-
- 71. Infracțiunea de amenințare (art. 206 Cod penal):**
- poate avea formă continuată;
 - se comite doar cu intenție directă;
 - se consumă în momentul în care se săvârșește fapta incriminată, indiferent dacă persoana vătămată a aflat despre acțiunea de amenințare care este de natură să o alarmeze.
-
- 72. Omorul săvârșit de către o persoană care a mai comis anterior o infracțiune de omor sau o tentativă la infracțiunea de omor cu privire la care s-a împlinit termenul de reabilitare, constituie infracțiunea de:**
- omor simplu (art. 188 Cod penal);
 - omor calificat prevăzut de art. 189 lit. e) Cod penal – comis de către o persoană care a mai comis anterior o infracțiune de omor sau o tentativă la infracțiunea de omor;
 - omor calificat în oricare variantă dintre cele prevăzute la art. 189 Cod penal, mai puțin varianta de la litera e) deoarece pentru condamnarea anterioară s-a împlinit termenul de reabilitare.
-
- 73. Fapta funcționarului public care în exercitarea atribuțiilor de serviciu a întocmit un înscris oficial, iar ulterior procedează la falsificarea aceluși înscris prin adăugarea unor împrejurări necorespunzătoare adevărului, constituie infracțiunea de:**
- fals intelectual;
 - fals material în înscrisuri oficiale;
 - fals în declarații.
-
- 74. Latura subiectivă presupune doar intenția directă, în cazul infracțiunii de:**
- evadare (art. 285 Cod penal);
 - supunerea la rele tratamente (art. 281 Cod penal);
 - tortura, forma de baza [art. 282 alin. (1) Cod penal].
-
- 75. Infracțiunea de tâlhărie comisă în varianta întrebuițării de acte de violență în scopul sustragerii unui bun din posesia sau detenția altuia, fără consimțământul acestuia, se consumă:**
- în momentul în care sunt realizate ambele acțiuni – principală și secundară;
 - în momentul în care sunt realizate actele de violență (acțiunea secundară), chiar dacă acțiunea de sustragere a bunului nu a mai avut loc;
 - în momentul exercitării actelor de violență asupra persoanei vătămate, atunci când furtul nu a mai fost comis întrucât persoana vătămată nu avea asupra sa bunuri.
-
- 76. Pentru existența infracțiunii de tulburarea ordinii și liniștii publice (art. 371 Cod penal):**
- este suficient ca violențele, amenințările sau atingerile grave aduse demnității, să fie săvârșite, în public, împotriva unei singure persoane;
 - este necesar ca violențele, amenințările sau atingerile grave aduse demnității, să fie săvârșite, în public, împotriva mai multor persoane;
 - în ipoteza în care elementul material constă în violențe este necesar ca acestea să fie săvârșite doar asupra persoanelor.
-
- 77. În cazul infracțiunii de tănuire (art. 270 Cod penal):**
- subiect activ poate fi și proprietarul bunului tănuit;
 - elementul material al laturii obiective se poate realiza atât printr-o acțiune, cât și printr-o inacțiune;
 - latura subiectivă presupune doar intenția directă deoarece făptuitorul trebuie să fi cunoscut sau să fi prevăzut din împrejurările concrete că bunul tănuit provine din săvârșirea unei fapte prevăzute de lege penală.

78. În cazul infracțiunii de act sexual cu un minor, forma de bază [art. 220 alin. (1) Cod penal], subiect activ poate fi:

- a) numai un major;
- b) și un minor;
- c) doar o persoană de sex diferit față de minorul - persoana vătămată.

79. Se va reține săvârșirea infracțiunii de violare de domiciliu:

- a) numai atunci când persoana vătămată locuiește în mod efectiv și permanent în locuința în care făptuitorul pătrunde fără drept;
- b) și atunci când cererea de părăsire a locuinței este formulată în mod aluziv/implicit de către persoana care folosește locuința;
- c) atunci când făptuitorul pătrunde în locuință cu consimțământul persoanei care o folosește, iar ulterior, la cererea expresă a acelei persoane, refuză să o părăsească.

80. În cazul infracțiunii de incest (art. 377 Cod penal):

- a) nu este posibilă participația improprie;
- b) legătura de cauzalitate dintre fapta și urmarea imediată trebuie dovedită;
- c) subiecții infracțiunii trebuie să fie persoane de sex diferit.

81. Infracțiunea de lipsire de libertate în mod ilegal este mai gravă atunci când fapta este comisă:

- a) de către o persoană care are asupra sa o armă asimilată [art. 179 alin. (2) Cod penal];
- b) prin răpire;
- c) asupra unei persoane care la momentul la care a început lipsirea de libertate nu avea împlinită vârsta de 18 ani, chiar dacă la momentul epuizării devine majoră.

82. Infracțiunea de abuz în serviciu, forma de bază [art. 297 alin. (1) Cod penal]:

- a) este o infracțiune de pericol;
- b) este o infracțiune în cazul căreia latura subiectivă include un scop special;
- c) are un caracter subsidiar.

83. Pluralitatea de subiecți pasivi conduce la reținerea unui concurs de infracțiuni, în cazul infracțiunii de:

- a) ucidere din culpă (art. 192 Cod penal);
- b) vătămare corporală din culpă (art. 196 Cod penal);
- c) determinarea sau înlesnirea sinuciderii (art. 191 Cod penal).

84. În cazul infracțiunii de cumpărare de influență, pentru a fi incidentă cauza de nepedepsire este necesar ca făptuitorul să denunțe fapta:

- a) mai înainte de punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva persoanei care a săvârșit infracțiunea corelativă de trafic de influență;
- b) mai înainte ca organul de urmărire penală să fi fost sesizat cu privire la acea faptă;
- c) mai înainte de reținerea sau arestarea persoanei care a săvârșit infracțiunea corelativă de trafic de influență.

85. Hotărârea prin care prima instanță soluționează cauza în fond:

- a) Se redactează de către grefier în cel mult 30 de zile de la pronunțare și se semnează de toți membrii completului de judecată;
- b) se numește întotdeauna sentință;
- c) se semnează de către grefierul șef atunci când unul din membrii completului este în imposibilitate de a participa la redactarea hotărârii.

86. Se poate sancționa cu nulitatea relativă:

- a) încălcarea dispozițiilor privind asistența juridică obligatorie a părții civile;
- b) participarea la judecată, în cadrul completului, a unui număr inferior de judecători decât cel prevăzut de lege;
- c) nerespectarea dispozițiilor legale privind caracterul nublic al unei ședințe de judecată.

87. Plângerea împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimite în judecată:

- a) Va fi întotdeauna respinsă ca lipsită de interes dacă este formulată de către inculpat;
- b) trebuie adresată judecătorului de cameră preliminară în termen de 20 de zile de la data comunicării copiei actului prin care s-a dispus soluția de clasare;
- c) va fi soluționată, în fața judecătorului de cameră preliminară, doar pe baza lucrărilor și a materialelor din dosarul de urmărire penală precum și a oricăror înscrisuri noi prezentate.

88. În cazul termenului substanțial:

- a) nu poate fi calculat pe ore;
- b) operează sancțiunea decăderii, în caz de nerespectare;
- c) nu poate fi prorogat.

89. Nu vor putea fi niciodată asistați de către același avocat în cadrul aceleiași proces penal:

- a) un inculpat și un suspect;
- b) un inculpat minor și un inculpat major;
- c) partea civilă și persoana juridică introdusă în procesul penal, la cererea sa, ca parte responsabilă civilmente.

90. Nulitatea relativă se acoperă atunci când:

- a) persoana interesată a decedat după invocarea acesteia cu respectarea termenului prevăzut de lege;
- b) persoana interesată a renunțat în mod expres la invocarea nulității;
- c) procurorul declară că nu își însușește nulitatea invocată de persoana vătămată.

91. În fața instanței de fond, schimbarea încadrării juridice dată faptei prin actul de sesizare a instanței:

- a) Poate fi solicitată de procuror, părți sau de persoana vătămată sau poate fi pusă în discuție din oficiu de către instanța de judecată;
- b) Nu poate fi solicitată de către un suspect;
- c) Nu poate fi realizată dacă s-ar produce o agravare a situației inculpatului.

92. Minuta:

- a) Se semnează de grefier și președintele completului de judecată;
- b) Cuprinde rezultatul deliberării;
- c) Se întocmește în două exemplare originale, dintre care unul se comunică inculpatului.

93. Avocatul desemnat din oficiu pentru persoana vătămată:

- a) nu are dreptul să asiste, în cursul urmăririi penale, la audierea suspectului;
- b) nu are dreptul să invoce nulitatea absolută a unor acte de urmărire penală;
- c) nu are dreptul de a fi înștiințat în prealabil și de a asista la efectuarea unei percheziții corporale în cazul unei infracțiuni flagrante.

94. În cursul cercetării judecătorești la instanța de fond:

- a) instanței nu îi este interzis a readministra din oficiu probe din cursul urmăririi penale ce nu au fost contestate de către părți sau de către persoana vătămată;
- b) Probele administrate în cursul urmăririi penale se readministrează obligatoriu de către instanța de judecată în virtutea principiului nemijlocirii, chiar dacă nu au fost contestate de către părți sau de persoana vătămată;
- c) Când între declarația făcută de inculpat în instanță și declarațiile date anterior de acesta există contradicții, președintele completului va da citire declarațiilor anterioare ale inculpatului.

95. Președintele completului de judecată:

- a) Declară terminată cercetarea judecătorească doar după ce a dat cuvântul în dezbateri procurorului, persoanei vătămate, părții civile, părții responsabile civilmente și inculpatului, în această ordine;
- b) are dreptul de a limita durata concluziilor formulate de procuror;
- c) Poate adresa întrebări inculpatului cu privire la cele afirmate de acesta în ultimul cuvânt.

96. Judecata cauzei la instanța de fond:

- a) indiferent de împrejurări, nu se poate desfășura decât la sediul instanței;
- b) nu poate avea loc niciodată fără participarea procurorului;
- c) nu poate avea loc niciodată fără prezența inculpatului.

97. În procesul penal:

- a) termenul prohibitiv funcționează în sens invers decât cel peremptoriu;
- b) termenul socotit pe luni expiră la sfârșitul zilei corespunzătoare din ultima lună, indiferent dacă aceasta cade sau nu într-o zi nelucrătoare;
- c) în calculul termenelor substanțiale pe zile nu se iau în calcul zilele declarate oficial ca zile nelucrătoare.

98. În materia citării la judecată:

- a) Partea civilă căreia personal i s-a înmănat în mod legal citația pentru un termen de judecată de regulă nu va mai fi citată pentru termenele ulterioare;
- b) Înfățișarea avocatului desemnat din oficiu pentru inculpatul care nu a fost legal citat acoperă dintotdeauna orice nelegalitate survenită în procedura de citare;
- c) Neprezentarea persoanei vătămate citată în mod legal determină întotdeauna amânarea cauzei.

99. Nulitatea actului prin care s-a autorizat administrarea unei probe:

- a) nu produce efecte asupra probei astfel administrate;
- b) conduce excluderea probei astfel administrate;
- c) conduce la excluderea probei astfel administrate numai în măsura în care partea interesată solicită în mod expres acest lucru.

100. Asistența juridică este întotdeauna obligatorie:

- a) în cursul urmăririi penale - pentru inculpatul major ce a comis fapta împreună cu un minor în vârstă de 12 ani;
- b) în cursul urmăririi penale - pentru suspectul acuzat de comiterea unei tentative de omor;
- c) în faza de cameră preliminară, dacă inculpatul este arestat la domiciliu într-o altă cauză.